

Neboj se setkání s Kristem

Hošťálková 30.10.2016

Milí bratři a sestry, apoštol Jan, syn Zebedeův, autor 4. evangelia a tří listů epištol a také knihy Zjevení. Tak bychom jej mohli ve zkratce představit. Apoštol Jan se setkává s Kristem, je tam v předcházejících verších napsáno: "někdo jako Syn člověka." To setkání bylo pro Jana jistě zážitkem. Jistě i my bychom mohli vyprávět své zážitky a své pocity ze setkání s Kristem. Jistě můžeme vydávat svědectví o našem vnitřním zápase víry, o našem povolání. O tom, jak nás Kristus proměnil k novému životu, jakou novou sílu nám vlil do našich žil. Jaká různá obdarování skrze Krista jsme přijali. Mohlo by toho být možná daleko více.

Ježíš Kristus přichází do našich životů, aby nás proměnil v nové stvoření. Ježíš Kristus vchází do našich srdcí, aby zasadil zrnko hořčičné, to v nás rostlo a sílilo. Abychom my mohli vydat počet z úrody při Boží sklizni.

Apoštol Jan byl také samotným Kristem proměněn. Píše, že je náš bratr. Jeho život se od základu mění, když se setkává s Ježíšem Kristem. Kristus si ho použil a v něm se sám oslavil. Chápeme to opravdu správně? Že každý Boží zásah do

našeho života a vůbec celý náš život, pokud je v Kristu, je oslavením jeho samého? Jistě to tak chápeme a je to správně. Můžeme děkovat a radovat se z toho.

Apoštol Jan se dostal na ostrov Patmos. Tam také se mu dostává vidění posledních věcí na konci věků; tzv. apokalyptické vidění. Při tomto vidění se mu Pán Ježíš dokonce zjevil a to tak, že jej Jan viděl zcela zřetelně. Jasným zrakem poznal, o koho jde. Je to jeho Pán, kterému odevzdal svůj život. Také si to hned uvědomil, co se to stalo. Stalo se to, že on člověk, poskvrněný lidským hříchem viděl svého Pána na vlastní oči. Je si velmi dobře vědom, že nyní nemůže následovat nic jiného, než smrt. Vždyť přeci, když byl povolán Izaiáš, tak on také viděl svého Pána v plné jeho nádheře. Také on se ulekl a čekal smrt za to, že pohlédl Bohu do tváře. Za to ve Starém zákoně byla jediná odměna - kdo pohleděl na Hospodinovu tvář, stihla ho smrt. Takový byl zákon. Hospodin, který je neskonale vyvýšený a je pán pánů a král králů a nade vše mocnosti je tak mocným králem, že ubohý, bídny a hříšný člověk nesmí vidět tvář Hospodina zástupů.

Kdybychom si například vzpomněli na některou pohádku z orientu, všimli bychom si, že vždy při setkání se sultánem si lidé zakrývali tvář. Jinak by je stihl krutý

trest. I císař starověkého Říma se považoval za boha, nechával si říkat: „Ó božský“. Nikdo nesměl vidět jejich tvář pod hrozbou trestu smrti. Apoštol Jan nyní spatřil svého panovníka Ježíše Krista a stejně jako nespočet poddaných tenkrát padá i on rychle na kolena tváří k zemi. Přesně se píše, že Jan padl k jeho nohám. Padl k jeho nohám a čeká, co bude následovat. A na rozdíl od lidských vládců co se sami od sebe prohlásili za bohy, následuje pro Jana záchrana. Naplňují se slova, že Kristus přijde na zem nikoli trestat, ale že přinese spásu pro všechny hříšné. Boží milost je zjevena a Kristus vkládá na Jana svou pravici. Tak jako při confirmaci, svatebním shromáždění, při křtu vkládá farář nad člověka svou pravici jako symbol Boží přítomnosti a Božího spasení. Vložení pravice je významným a důležitým okamžikem v životě každého z nás. Tím se k nám Kristus přiznává, tím projevuje svou lásku, své milosrdenství. Tím je utvrzeno, že Boží smlouva naší záchrany navždy platí a nebude změněna.

Ježíš Kristus se nás nezříká jako svých poddaných, jako svých nevolníků, vazalů. Ježíš Kristus se naopak k nám přiznává a činí tak každý den. Pro nás je každý den počátkem Boží milosti, která nepřestává, i když my si to dosti často myslíme.

Ježíš Kristus vložil na Jana svou pravici a řekl: „**Neboj se. Já jsem první a poslední.**“ To je to pravé a povzbuzující slovo, které můžeme neustále slyšet i my: „**Neboj se!**“

V evangeliu sv. Matouše čteme, že když Ježíš nasýtil zástup pěti tisíců, rozkázal učedníkům, aby jeli před ním na druhý břeh. Ježíš šel nejprve na horu, kde byl sám a tam se modlil. K ránu. Když byl velký vítr, šel k učedníkům po moři. Učedníci si mysleli, že to je nějaký přízrak a začali se bát, ale Ježíš jim řekl: „Nebojte se, já jsem to“. A Petr hned chtěl také jít po moři jako Ježíš. Tedy šel klidně a díval se na Ježíše, ale když si začal více všimnout okolí, že jsou snad velké vlny, dostal strach, že utone. Ježíš Petra zachrání a říká mu: „Ty malověrný, což jsi pochyboval“? A tak tento obraz předurčuje naše konání ve všech oblastech. I naše vztahy ke druhým lidem když se opírají o lidskou osobnost a více spoléháme na lidskou sílu, rozhodnost, na lidskou moudrost, tak vždy, dříve nebo později to špatně skončí. Jestliže dva mladí lidé po svatbě spoléhají jen sami na sebe, kdy jeden spoléhá na toho druhého, často se stává, že jeden z nich selže a oba se dostávají do bezvýchodné situace, kterou se snaží vyřešit opět svým rozumem, po svém, svými schopnostmi a většinou se vše končí rozchodem. Jestliže se bude člověk ve svém životě spoléhat jen na lidské

schopnosti, kdy se bude bezvýhradně spoléhat na druhé lidi, bude neustále žít pod hrozbou špatného konce, to nevede k ničemu dobrému. Člověk má ale možnost spolehnout se na ještě na někoho jiného, na toho, který k nám kráčí po moři a vkládá nad nás svou ruku na znamení záchrany. Přijměme Ježíše Krista, aby se stal naší oporou, a pak nebudeme tonout v moři jako Petr.

Když se Ježíš po svém vzkříšení zjevuje učedníkům, tak i oni mají strach, ale Ježíš jim říká slovo, které jim proměňuje srdce strachu v srdce radosti. **Neboj se** – to znamená, já jsem s tebou po všechny dny. Já jsem s tebou při tvém trápení. Jsem s tebou při tvé radosti. Nemusíš mít strach před svým Pánem, neboť on je plný dobroty a lásky, plný milosrdenství.

Žalmista v 27 Žalmu říká: „Proč bych se bál? I kdyby se proti mně zdvihlo celé vojsko, nemám proč se bát“. Žalmista byl ve veliké tísní, nepřátelé na něj dotírali, víme, že ho chtěli sežrat, ale on říká: „proč bych se bál? Vždyť Hospodin je světlo mé a spása má, proč bych se bál“. Zde není místo pro strach z nepřátel, zde je místo jen pro Hospodina, který světlo mé a spása má. Svým Božím světlem nám svítí, abychom viděli i nejčernější tmě, abychom měli stále před očima jeho blízkost, jeho lásku a pomoc.

Náš život je plný nebezpečí a ďábel obchází kolem a hledá naše poklesnutí. Jsme ve stejné tísní jako žalmista. Jsme v bezvýchodné situaci? Nejsme. Máme možnost se strachu a své bázně zbavit? Máme. Hospodin říká: „**Neboj se, já jsem světlo tvé a spasení tvé, nemáš proč se bát.**“ Ježíš Kristus to slovo potvrzuje a dodává: „**Já jsem první a poslední.**“ V Novém zákoně se často používá tohoto přirovnání a známe jej ještě v jiné podobě: „Já jsem počátek i konec, alfa i omega.“ Tak jako pro děti je tatínek s maminkou tím prvním a posledním člověkem, který pro udělá vše, tak i pro křesťana je Ježíš Kristus tím prvním a posledním v celém jeho životě. To, že je první i poslední je pro nás úžasně radostná zvěst, protože není na světě nikoho jiného, který by měl nad námi takovou moc od našeho počátku až po náš konec. Ba co víc. I po našem konci zde na zemi. Spolu s Ježíšem jsme umřeli, abychom potom mohli vejít do věčného života. Ježíš byl mrtev – lidé ho ukřižovali. Zbavili se ho jako nepohodlného člověka, aby už byl zase v zemi klid a pořádek, ale Ježíš jim vše překazil, protože vstal z mrtvých a doposud je stále živ a my pokud jsme se pro něj rozhodli, máme účast na jeho spasitelném díle. Ježíš Kristus vstoupil do našeho srdce jako náš Pán. Je naším prvním i posledním. Tím živým Pánem, který byl mrtev a hle žije na

věky věků. Opona mezi nebem a zemí je roztržena, ďábel je přemožen. Smrt již nemá práva, Ježíš je vítěz a král. Ježíš rozbořil hradbu temného hrobu. To veliké pro nás neznámo přiblížil již za našeho pozemského života, neboť nám dal klíče od hrobu a tím klíčem se otevírají brány věčného života. Ježíš Kristus pro nás vše vykonal dávno před námi. Zbavil nás i toho největšího strachu, strachu před smrtí. Ukázal nám, že smrtí nic nekončí. Pouze náš pozemský čas, se promění v čas věčný. Ježíš Kristus je živ na věky věků a můžeme říci, že i my spolu s ním máme tu účast. Je to evangelium. V knize Zjevení k nám promlouvá evangelium. Toto se nás dotýká a bylo by rouháním tvrdit, že tímto veršem nemáme nic společného.

Napiš tedy, Jane, co jsi viděl..!
(v. 19).

Daniel ve Starém zákoně měl za úkol vysvětlit obrazy, které např. viděl ve snu král Nabuchodonozor. Měl vysvětlit sen o veliké soše. Králi Belšasarovi zase sen o píšící ruce, měl vyložit své vidění o konci Jeruzaléma za jeho hříšnost. Jan ve Zjevení měl také úkol. Měl rozšiřovat toto vidění do svého okolí. A pro nás vyplývá totéž. Cokoli při svém životě prožijeme s JK, máme dál šířit do svého okolí. Ježíš říká svým učedníkům: „Jděte do celého světa a kažte evangelium.“

V posledním 20. verši je psáno o sedmi hvězdách a o sedmi svícnech. Sedm hvězd je sedm andělů sedmi církví. A těch sedm svícnu je sedm církví. Jan také dále píše sedmi církvím Kristovo poselství. Kristovo světlo se šíří do světa. Každý svícen má svíci, a když je šero a tma, svíce se rozsvítí, aby bylo světlo. V kázání na Hoře se píše: „**Vy jste světlo světa. A když rozsvítí lampu, nestaví ji pod nádobu, ale na svícen, a svítí všem v domě.**“ Tím světlem je Ježíš Kristus, tím svícnem je naše církev. Jestliže vyznáváme víru tohoto Ježíše Krista, pak rozsvěcujeme svíci na našem svícnu, ale pak svícen nestavíme pod nádobu, ale postavíme jej doprostřed stolu, aby všichni viděli. Je nutné, abychom o toto světlo náležitě pečovali, abychom uchránili plamínek před větrem nebezpečí. Abychom jej zapalovali každý den. Je nutné, aby tento svícen naší výry opravdu svítil a nikoli jen hořel.

Náš Pán Ježíš Kristus je naším pravým světlem. My jsme toto světlo přijali. Je nyní na nás, abychom tajemství sedmi hvězd a sedmi svícnu zvěštovali dalším a dalším. Aby radost a chvála vstoupila do každého domu. Ježíš Kristus je tím naším prvním i posledním, alfou i omegou, počátkem i koncem, který má klíče od hrobu a tím vstupenku pro nás do života věčného. Amen

